

gen skabt flertal for en række forslag, der i 1998 direkte vil forringe virksomhedernes konkurrenceevne. Alene i 1998 har regeringen pålagt erhvervslivet nye byrder for næsten 4 mia. kr. Dertil kommer en mærkbar likviditetsbelastning.

Regeringen har oven i købet sammen med venstrefløjen kreeret en særlig skat på beskæftigelsen og dermed på arbejdspladserne; en særlig sygeskat er det således blevet til. Det er en helt ny skat, som ikke på nogen måde vil påvirke hverken de samlede sygedagpengeudgifter eller adfærden. Der er ingen præmiering af sygdomsforebyggende initiativer eller lignende indbygget, nej, det er kort og godt en skinbarlig ny skat på arbejde. Og her var vi nogle, der gik rundt og troede, at en af de vigtigste opgaver for det danske samfund var at bekæmpe arbejdsløshed, at skabe nye arbejdspladser og i det hele taget sørge for, at beskattningen på arbejde blev nedsat; men regeringen gør det stik modsatte.

Selv om dansk økonomi ikke er i krise, er man godt og grundigt på vej tilbage til 1970'ernes krisepolitik, hvor man hoppede fra tue til tue, fra afgiftspakke til afgiftspakke uden mål og med. Regeringens økonomiske politik er således på vej til at kunne beskrives med ét ord, nemlig afgiftspolitik. 12 nye skatter og afgifter er det således blevet til alene i 1997. Lad mig i flæng nævne ny passagerafgift, forhøjelse af tinglysningsafgiften, forhøjelse af stempelafgiften, forhøjelse af punktafgifter, forhøjelse af afgifter på øl og vin, pesticidafgifter, ny sygeskat på arbejdspladserne, tvungen acontoselskabsskat, afkorting af kredittiden på moms og mange flere. I alt har regeringen forhøjet skatter og afgifter med 3,2 mia. kr. i 1997.

Det danske samfund står over for store udfordringer i de kommende år. Den internationale konkurrence er behård, og den bliver kun hårdere. Den rivende udvikling i Kina og det øvrige Asien og det konkurrencemæssige pres fra de nye demokratier i Øst- og Centraluropa vil udsætte det danske samfund for meget omfattende omstillingskrav. Nøglen til at udnytte disse udfordringer som nye muligheder har vi inden for rækkevidde. Endnu kræves kun modet til at gribe den. Nøglen består i at gennemføre reformer på arbejdsmarkeds-, uddannelses- og skatteområderne.

Det Konservative Folkeparti har vist både modet, viljen og evnen til at fremlægge langsigtede forslag. Det gjorde vi i foråret med vores

oplæg »Nye tider, nye tanker«, som er et langtrækkende oplæg, der giver et sammenhængende bud på, hvad der skal til i de næste godt og vel 10 år.

Vi har sammen med Venstre omsat en række af forslagene til konkrete bud på ændringer til finansloven for næste år, hvor meget kunne være påbegyndt, hvis altså ellers den politiske vilje blandt et flertal her i Folketingssalen var til stede.

Regeringen fremlagde i foråret en glitrende pjece om ønskerne til Danmark år 2005. Lige så farvestrålende billederne var, og lige så fromme ønskerne var, lige så matte og uigennemsigtige var midlerne, når de ikke ligefrem var totalt fraværende. Alligevel gav den farvestrålende pjece en smule næring til optimistiske sjæle som mig. Det var således ikke helt uden forventning, at jeg i sin tid gik i gang med at læse regeringens finanslovsforslag fra august. Det var skuffende læsning. Intet, intet var der her at finde, som kunne give indtryk af, at regeringen havde til sinds at følge de pæne målsætninger op med konkret handling. Ikke engang på det overordnede plan kunne man se vilje til at udnytte opsvingets store muligheder. Ingen reformer, end ikke en varsling om samme.

Også efter det færdige finanslovresultat må man konstatere, at regeringen ikke vil tage fat på de store spørgsmål. Det er sandelig de spildte muligheder regeringen, vi har med at gøre. Den finanspolitiske styring er direkte skuffende. Allerede i april måned advarede Det Konservative Folkeparti om, at tingene var på gal kurs. Vi så, hvordan økonomien var ved at løbe af sporet og krævede derfor en finanspolitisk stramning med et indgreb over for det offentlige forbrug. Vi blev mødt med hånlige bemærkninger fra regeringen, men alligevel blev regeringen mindre end en måned efter selv tvunget til at gribe ind, men med de forkerte midler og med de forkerte partnere. I stedet for at gribe ind over for det offentlige forbrug, gennemførte man traditionel afgiftspolitik sammen med venstrefløjen.

Igen i august advarede vi regeringen imod det alt for slappe finanslovsforslag med et ambitionsniveau i gulvhøjde, og vi fremlagde sammen med Venstre et alternativt forslag, der med konkrete anvisninger viste, hvordan de langsigtede mål for økonomien skal kobles sammen med her og nu-initiativer. Igen blev vi mødt med hån og stribevis af påstande med tilhørende fine plancher, som skulle vise, hvor godt det